

CZEŚĆ TRZECIA

PRAKTYKI DUCHOWO-PSYCHICZNE

Legendy, opowieści historyczne i anegdota podróżników opowiadają o wielu, żywych po dziś dzień na Hawajach, praktykach duchowych kahunów, stanowiących nieodłączną część ich sztuki uzdrawiania. Choć większość z nich jest kontrowersyjna, książka ta nie ma na celu udowodnienia czy zdolności parapsychiczne rzeczywiście istnieją. W tym rozdziale przytaczam sposób, w jaki kahuni wyjaśniają działanie oraz zastosowanie owych praktyk.

POZIOMY ŚWIADOMOŚCI

Jak pisałem w poprzednim rozdziale, kahuni rozróżniają kilka sposobów postrzegania rzeczywistości, używają także kilku poziomów świadomości podczas przeprowadzania swoich praktyk, z których każdy posiada swój własny zestaw zasad lub schemat wierzeń. Oddaje to idea filozoficzna, według której żyjemy w wielowymiarowym wszechświecie i jesteśmy w stanie osiągnąć różne efekty i doświadczenia przenosząc naszą uwagę z jednego wymiaru lub poziomu na inny. Uważa się, że te poziomy współlistnieją, więc przemieszczanie się między nimi wymaga po prostu koncentracji uwagi, stanu świadomości. Można to porównać do życia w jednopokojowym mieszkaniu, które może jednocześnie pełnić rolę sypialni, jadalni, czytelnicy i pracowni. Wykonujemy wszystkie te czynności, jedna po drugiej, lecz sam pokój wcale się nie

zmienia. Zmianie ulega jedynie jego przeznaczenie lub nasze postrzeganie. Wana Kahili zwykł dzielić te poziomy na cztery różne typy. Warto w tym miejscu zaznaczyć, że kahuni uznają kategoryzowanie i dzielenie w celu klasyfikacji za potencjalnie pozytywne, jednak zawsze arbitralne. Rozdzielenie jest po prostu iluzją, aczkolwiek często przydatną ze względów merytorycznych. Dlatego kahuni swobodnie tworzą od nowa wszelkie systemy wyjaśniające dane zjawiska, które służą ich celom i są przez nich praktycznie wykorzystywane. Mając to na względzie, przedstawiam cztery poziomy według Wana Kahili.

Poziom pierwszy – fizyczny (*ike papakahi*)

Możemy nazwać go *zbiorowym doświadczeniem fizycznym*. Odnosi się bowiem do zwykłej, codziennej rzeczywistości fizycznej, którą znamy i której doświadczamy poprzez nasze zmysły fizyczne: wzrok, dźwięk, dotyk, smak i węch. Nie jest nierzeczywisty, lecz pozostaje jedynie poziomem *częściowej świadomości*. Jest to poziom pragmatyczny, na którym mogą być budowane domy, spożywane posiłki, a ludzie mogą odnosić się do siebie z namiastką niezależności. Jego dominującą cechą charakterystyczną jest poczucie obiektywnego doświadczenia, cechuje go także poczucie rozłączenia pomiędzy ludźmi, przedmiotami i wydarzeniami.

Poziom drugi – psychiczny (*ike papalua*)

Tutaj właśnie ma miejsce większość doświadczeń psychicznych. W tym stanie, obiektywne doświadczenie nie jest tak wyraźnie zdefiniowane, ponieważ możesz porozumiewać się ze swoim otoczeniem i mieć na nie wpływ w sposób, który nie byłby koniecznym sposobem z poziomu pierwszego. Subiektywność staje się ważniejsza. Jest jednak używana, jako sposób oddziaływania na świat zewnętrzny. Na tym właśnie poziomie możemy używać technik mentalnych w celu kreowania obiektywnych zdarzeń.

Poziom trzeci – relatywny (*ike papakolu*)

Jest to stan współzależności i relatywności. Czas, przestrzeń, materia, energia, ludzie, rośliny, zwierzęta – wszystko staje się relatywnymi założeniami, które nieustannie współdziałają ze sobą i które nie mają znaczenia, chyba, że w odniesieniu do siebie samych. Podczas, gdy dwa pierwsze poziomy koncentrują się przede wszystkim na działaniu, ten i następny skupiają się bardziej na informacji. Na przykład mistrz kahuna może używać tego stanu do poznania prawdziwej natury choroby danej osoby, potem zmienić poziom na drugi, aby przeprowadzić uzdrowienie na poziomie psychicznym i znów zmienić poziom na pierwszy, wykonać masaż, przygotować lekarstwo z ziół czy odprawić rytuał, aby zrobić wrażenie na pacjencie.

Poziom czwarty – mistyczny (*ike papakauna*)

Jest stanem mistycznej świadomości jedności wszechświata. Bywa też nazywany świadomością kosmiczną – i chociaż jego doświadczanie może zmienić sposób, w jaki człowiek patrzy na życie oraz sposób, w jakim potem działa – jest to stan całkowicie subiektywny i nie może być użyty w żaden „praktyczny” sposób. Na przykład, jeśli kahuna bez żadnych środków fizycznej ochrony stanąłby naprzeciw lwa ludożercy, mógłby użyć drugiego poziomu, żeby telepatycznie wpłynąć na lwa, by ten go oszczędził. Mógłby też przejść do poziomu trzeciego, żeby ustalić, dlaczego pozwolił sobie na taką sytuację i dowiedzieć się, jak zmienić swoje myślenie, aby ponownie go to nie spotkało. Gdyby miał przenieść się do poziomu czwartego, zrozumiałby, że on i lew są zjednoczeni w wielkim wzorze rzeczy i, że cokolwiek się wydarzy, będzie prawidłowe i dobre w oczach wszechświata. Jednakże, jeśli polegałby tylko na tym poziomie, prawdopodobnie zostałby pożarty przez lwa.

UMYSŁ, ENERGIA I MATERIA

Max Long twierdził, że kiedy poszukiwał pradawnej wiedzy kahunów, doradzano mu odnalezienie trzech czynników: formy świadomości (*no'no'o*), formy mocy (*mana*) i formy substancji (*aka*). Wszystkie one są niezbędne podczas praktyk kahunów. Wyjaśnijmy więc pokrótce każde z tych pojęć.

W tym kontekście świadomość (*no'no'o*) uważana jest za formę wyobraźni o dwóch aspektach. Jednym z nich są „oczy podświadomości” (*makaku*), wyobraźnia oparta na obecnych przekonaniach. Może się ona manifestować, jako obrazy pamięciowe, sny, nawykowe lub spontaniczne sny na jawie, a nawet zmartwienia zawarte w konkretnych obrazach czy oczekiwaniach. Aspekt ten jest używany w czasie zbierania informacji parapsychofizycznych (wyobraźnia nie jest jedynie fantazją) i zazwyczaj jest nazywana przez specjalistów „dostrajaniem się”. Podstawowym znaczeniem drugiego aspektu (*laulele*) jest „formowanie się wzorca embrionalnego” lub „rozprzestrzenianie się”, czy też „wylatywanie na zewnątrz”. Jest to świadomie pożądana i kierowana wyobraźnia. Posługuje się nią na przykład architekt zanim przeleje swoje pomysły na papier. Z *laulele* kahuna ustanawia wzorzec myślowy tego, co pragnie osiągnąć. Jest to zgodne z filozoficzną ideą rzeczywistości projektywnej, zawartej w rdzeniu słowa '*ono* w *no'ono'o*, co oznacza „pożądać, chcieć coś osiągnąć”. Kahuna pragnie w ten sposób uzyskać wzmocnione emocjonalnie, silnie ukierunkowane pragnienie. Spośród wielu hawajskich odpowiedników angielskiego słowa *desire* (pożądać), tylko '*ono* niesie w sobie ideę zamiaru w kierunku osiągnięcia czegoś. *No'ono'o*, wtedy, jest celową, kreatywną wyobraźnią.

Dla kahuny, prawdziwym kluczem do pracy z psychiką jest moc psychiczna lub boska (*mana*). Moc ta odnosi się do każdego rodzaju mocy, ale w szczególności do pewności siebie i energii. Jako energia, jest to przenikająca wszechświat siła życiowa, wysoce skoncentrowana w istotach ożywionych. Może zostać skumulowana, skupiona i przesłana od jednej osoby lub rzeczy do innej. *Mana* wydaje się posiadać

wiele cech wspólnych z elektrycznością, magnetyzmem lub grawitacją, które kahuni postrzegają jako jej wariacje.

Nadmiar lub niedobór *many* stanowi o efektywności wszystkich praktyk parapsychicznych. Dlatego też kładzie się duży nacisk na naukę świadomego wzmacniania obecnych zasobów *many*. Jednym ze sposobów jest użycie świadomej wyobraźni lub wizualizacji. Wyobrażając sobie, że *mana* wzrasta – wzmacniamy jej rzeczywisty poziom. Kiedy takie praktyki przeprowadza kahuna, możesz rzeczywiście poczuć objawy fizyczne w swoim ciele, takie jak prądy, dreszcze lub ciepło, będące objawami zwiększonego przepływu *many*. Można także ćwiczyć różne formy wyspecjalizowanego oddychania lub uprawiać ćwiczenia podobne do tych, jakie by uprawiał jogin. Wiąże się to z ideą, że *mana* jest także w powietrzu, więc poprzez świadomie kontrolowany oddech można zwiększyć jej zasób. Uważa się, że pewne rodzaje pożywienia także posiadają silnie skoncentrowaną *manę*, pomocne jest również trzymanie w dłoniach specjalnych przedmiotów z dużą ilością *many*. Dźwięk (piosenki, przyśpiewki, muzyka instrumentalna) również wzmacnia jej poziom. Jednak zdecydowanie najbardziej popularną praktyką jest świadome kumulowanie emocji. Dla kahunów emocja jest czymś więcej niż uczuciem; jest ruchem *many* w ciele, któremu towarzyszy konkretna myśl. Silne emocje oznaczają wielką koncentrację *many*. Od zdolnego kahuna oczekuje się, że będzie mistrzem emocji, zdolnym do ich tworzenia, kierowania nimi i zarządzania zgodnie ze swoją wolą. Wszystkie słowa w języku hawajskim opisujące praktyki parapsychiczne zawierają rdzeń znaczeniowy, który ściśle wskazuje na użycie emocji podczas wydobywania ich na zewnątrz. Jednakże zauważ, że im więcej posiadasz *many*, jako pewności siebie, tym mniej *many*, jako energii potrzebujesz; i im mniej *many*, jako pewności siebie posiadasz, tym więcej potrzebujesz *many*, jako energii.

Aka jest podstawowym „tworzywem” fizycznego wszechświata, z którego uformowany jest każdy obiekt fizyczny. Słowo to ma znaczenia „światlisty, przezroczysty, cień, odbicie, lustro, esencja.” *Aka* zachowuje się jak lustro odbijające wzorce myślowe zarówno na poziomie

SZTUKA UZDRAWIANIA WEDŁUG KAHUNÓW

psychicznym, jak i fizycznym. W porównaniu do rzeczywistości czystej myśli, jest po prostu jej cieniem. Kahuni wierzą, że owo „tworzywo” może być formowane, ukształtowane poprzez świadome i nieświadome myśli, że zachowuje się jak pojemnik dla *many*. Im więcej jest *many*, tym bardziej skondensowana się wydaje. Ludziom zajmującym się parapsychologią niektóre formy *aka* znane są jako materia eteryczna lub astralna, która czasami w stanach innej świadomości, wydaje się być świetliście przezroczysta. Te cechy *aka* umożliwiają uzdrowicielom kahunom zmieniać warunki zewnętrzne poprzez zmianę myślenia.

SYMBOLIKA

W nauczaniu i praktykowaniu swojego parapsychoicznego rzemiosła kahuni w dużej mierze wykorzystują symbole i narzędzia metaforyczne. Są świadomi, że podstawowym przeznaczeniem tych narzędzi jest wzrost produkcji *many* przez podświadomość oraz kierowanie jej przepływem w konkretnym kierunku przez umysł świadomy, odwrotnie niż zachodni okultyści, którzy przypisują nieodłączne cechy magiczne narzędziom fizycznym własnego wyrobu. Oczywiście, każdy obiekt mógłby być zasilony zwiększonym zasobem *many*, dzięki czemu byłby jeszcze bardziej efektywny, jednak narzędzia używane przez kahunów były cenione bardziej ze względu na podwójne znaczenie swoich nazw, niż na swoją potencjalną skuteczność.

Na przykład, tradycyjnym narzędziem używanym w wielu rytuałach kahunów był napój narkotyczny przyrządzany z korzenia *awa* (*kava*). Usprawiedliwieniem użycia go było to, że słowo *awa* znaczy „nieprzyjemne lub tragiczne doświadczenie, a także kanał lub przejście przez klif do spokojnej przystani”. Przy oferowaniu *awa* bogom kahuna tak naprawdę odgrywał rytuał, który miał przekonać podświadomość, że gorzkie doświadczenia zastępuje się wewnętrznym spokojem. Innym narzędziem nadal używanym przez Hawajczyków przy różnych praktykach, często obronnych, jest liść *ki* (*ti*), ze względu na

Praktyki duchowo-psychiczne

to, że inne znaczenie *ki* oznacza: „moc, atak, przywiązywanie oraz wyniesienie na zewnątrz”.

Zwierzęta, rośliny, kwiaty, ryby, ptaki, kamienie i inne objekty były używane zgodnie z różnymi znaczeniami zawartymi w swoich nazwach, a nie ze względu na to, że były źródłem *mana* czy to, że posiadały jakieś szczególne cechy chemiczne lub odżywcze. Kahuni wiedzą, że rzeczywista moc słowa leży w jego znaczeniu psychologicznym. Sam dźwięk może stymulować przepływ *mana*, lecz dźwięk uformowany w słowo wraz z ładunkiem psychologicznym przynosi o wiele lepsze efekty. Kiedy nauczamy innych, czy też uczymy się sami, bardzo pomocne okazują się metafory. Na przykład, podczas wykładu o teorii elektryczności można powiedzieć uczniom, że elektryczność jest jak woda przepływająca przez rurę, gdzie przepływ to prąd, ciśnienie to napięcie, a tarcie to opór. W podobny sposób kahuni używają metafor w celu wyjaśnienia różnych aspektów pojęć. Oto niektóre z metafor używanych przez hawajskich kahunów do opisywania efektów i działań trzech podstawowych czynników myśli, energii mocy i materii:

Myśli – zlepki, zbiory, pliki, wiązki, nasiona, sieci, jakiegokolwiek ostre instrumenty, kije, sadzonki, pędy i młode zwierzęta, ryby i kwiaty.

Moc – woda, deszcz, mgła i para, fale i pływy, ogień, jedzenie, gałęzie i kończyny oraz kolory (szczególnie czerwony).

Materia (eteryczna) – most, łuk, sklepienie, tęcza, jaskinia lub pieczara, lina, sznur lub drut, przewód, cienie, embrion, stawy w kończynach, haczyki i chmury.

Posługując się tego rodzaju symboliką kahuni mogą nauczać o tych pojęciach w taki sposób, żeby uczniowie mogli je z łatwością odnieść do świata naturalnego.

KATEGORIE MOCY PARAPSYCHICZNYCH

Klasyfikowanie praktyk parapsychicznych kahunów może sprawić problem, ponieważ zachodnie kategorie takich praktyk są oparte na zgoła innych założeniach. Dla kahunów wszystkie praktyki są tylko wariacjami jednego podstawowego procesu, który wykorzystuje myśl, energię i materię eteryczną w procesie komunikowania się, zmiany warunków, bądź też równoczesnego wykonywania obu procesów. Uważają oni, że w praktykach tych biorą udział nasze własne, a nie jakieś inne, zewnętrzne, magiczne zmysły. Niemniej jednak, aby móc o nich dyskutować, podzielę praktyki kahunów na kategorie takie jak: telepatia, postrzeganie pozazmysłowe, prekognicja i psychokineza. Należy przy tym pamiętać, że są to kategorie funkcji, a nie natury, i, że podczas rzeczywistych praktyk nakładają się one na siebie. Kahuni interpretują je odmiennie niż ludzie Zachodu.

Telepatia (*una*)

Najprościej mówiąc, *una* (telepatia) jest dla kahunów przekazem myśli lub idei za pomocą umysłu i energii psychicznej. Odnosi się to do wysyłania, a nie otrzymywania i chodzi tu tylko i wyłącznie o telepatię intencjonalną. Kahuni wierzą, że wszystkie żywe istoty posiadają naturalną zdolność komunikacji mentalnej, która zachodzi pomiędzy nimi nieustannie, choć często nie jesteśmy tego wcale świadomi. Taki rodzaj nieświadomej komunikacji nazywa się *ike hanau*, co można przetłumaczyć, jako „instykt”. *Una* różni się w tym zakresie w taki sposób, że stosuje się ją świadomie i cały proces jest dość prosty. Skupiasz swoją uwagę na osobie, z którą chcesz nawiązać kontakt, gromadzisz nadmiar *mana*, utrzymujesz w umyśle myśl, którą chcesz przesłać i puszczasz ją w jej kierunku. Jednak praktyczną skuteczność można osiągnąć poprzez zdyscyplinowane ćwiczenia i dokładną wiedzę na temat natury umysłu, energii i materii. Nie różni się to niczym od jakiegokolwiek innej umiejętności, która wymaga ćwiczeń i wiedzy.

Podczas uzdrawiania, kahuna, w uzupełnieniu innych technik, przesyła pacjentowi pozytywne sugestie uzdrawiające za pomocą telepatii intencjonalnej.

Kahuni uczą, że odległość nie stanowi żadnego ograniczenia w działaniu tego procesu. Gdy przekazujemy myśli pacjentowi, którego nie widzimy, ważne jest, aby mieć przed oczami jego wyraźny obraz. Aby wspomóc koncentrację, w dawnych czasach używano części osobistej garderoby. Obecnie kahuna może użyć zdjęcia lub podpisu.

Postrzeganie pozazmysłowe (*kilo/nana ao*)

Określenie „postrzeganie pozazmysłowe” w języku hawajskim odnosi się do dwóch różnych rodzajów zjawisk: do zdolności mentalnego odbioru informacji (*kilo*) oraz do zdolności widzenia aury lub wolno istniejących form energii (*nana ao*).

Mentalny odbiór informacji zawiera w sobie zachodnią ideę odbioru telepatycznego oraz technikę znaną jako „psychometria”, oznaczając proces, w którym otrzymuje się informacje o ludziach i zdarzeniach od obiektów w jakiś sposób z nimi powiązanych. Zaliczamy tutaj także formy postrzegania pozazmysłowego za pomocą rekwizytów takich jak: kryształowa kula, czytanie z kart czy interpretacja znaków. Wszystkie z nich wykorzystują tę samą, podstawową technikę osiągnięcia stanu komunikacji umysłowej (*ike papalua*) poprzez różne ćwiczenia koncentracji i dysocjacji: skupianie uwagi na określonym źródle informacji; wrażliwość na napływ informacji w formie obrazów, wrażeń i uczuć podczas koncentracji; interpretacje otrzymanych informacji. Podczas uzdrawiania, używane są one przede wszystkim w celu diagnozowania chorób i ustalania ich przyczyn umysłowych oraz przyczyn wynikających z naszej postawy wobec choroby, a także przy lokalizowaniu miejsc napięcia w ciele. Dla człowieka Zachodu może się wydawać niepojętym, że kahuni na równi traktują otrzymywanie informacji od istoty ludzkiej oraz od np. „nieożywionej” skały.